Een brug te ver?

Er wordt al heel lang gesproken over een voetgangersbrug over de monding van de Waalhaven in Nijmegen. Moet ie toegankelijk zijn en moet ie er sowieso wel komen? Het is nu tijd om knopen door te hakken. Zelfregiecentrum Nijmegen biedt daarbij tien overwegingen.

Een. Een ontoegankelijke brug is geen optie. Dan sluit je mensen die gebruikmaken van een rollator, een rolstoel of een scootmobiel uit. Maar ook mensen met een energiebeperking door reuma of een conditiehandicap door hartklachten. Verder iedereen die slecht ter been is, maar ook een vader of moeder met kinderwagen. Tegen al deze mensen moet je dan zeggen: loop maar om. Ben je recht van lijf en leden en fit, dan mag je wel over de brug.

Twee. Het idee is dat er door de voetgangersbrug een recreatieve wandelroute langs de Waal ontstaat. Wanneer de brug niet wordt gerealiseerd is het omlopen rond de haven bijna 600 meter. Dat vergt een aanmerkelijke inspanning voor boven genoemde groepen.

Drie. Een groot gedeelte van die route delen wandelaars met fietsers en incidenteel scooters. Het gaat om zogenaamde *shared space*. Mensen met een beperking ervaren het vaak als gevaarlijk om zich in deze gedeelde ruimte te bewegen. Zeker gezien de snelheden van e-bikes, pedelecs en fat bikes en de aantallen die daarvan in omloop zijn.

Vier. Geen brug betekent dus ook dat de ontoegankelijkheid van de route nog niet is opgelost, wat betreft lengte (inspanning) en vorm (veiligheid).

Vijf. Een inclusieve brug kost 1,1 miljoen extra. Echter, geen brug bouwen kost de gemeente ook zes ton vanwege eerder gemaakte kosten. Dus de afweging is: gooi je zes ton in de Waal of leg je vijf ton bij voor een inclusieve brug?

Zes. Eén ding is om een motie te steunen, die ‘ontwerpen voor iedereen’ propageert. Wij zijn heel blij dat die motie in de raad is aangenomen. Iets anders is kennelijk om ook boter bij de vis te doen. Er wordt door sommige partijen een negatieve redenering gevolgd: omdat de aanpassingen duur zijn, zien we maar van de hele brug af. Soms hangt aan ‘ontwerpen voor iedereen’ een prijskaartje. Dat is de realiteit, nu en in de toekomst.

Zeven. De Waalbrug ligt er al 88 jaar. Stel dat de voetgangersbrug 50 jaar meegaat. Dan schrijf je voor een inclusieve brug op basis van 5 ton extra slechts 10.000 euro per jaar af. Kan dat een bezwaar zijn?

Acht. Er ligt een ontwerp dat op maat is gemaakt voor deze situatie, dat innovatief is en voorlopig enig is in zijn soort. Het zou een geweldig visitekaartje zijn voor Nijmegen als inclusieve stad.

Negen. Iedereen begrijpt dat wij als Zelfregiecentrum geen bezwaar zouden maken tegen de naam Jan Troost-brug. Jan heeft zich als belangenbehartiger zijn leven lang voor een toegankelijke samenleving ingezet.

Tien. De uiteindelijke afweging is natuurlijk aan de gemeenteraad. Als Zelfregiecentrum vinden we, uit oogpunt van toegankelijkheid voor iedereen, een inclusieve voetgangersbrug geen brug te ver, maar een verantwoorde investering.

Jos Kersten, directeur Zelfregiecentrum Nijmegen